Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπιλαμβρότατε αὐθέντα σεβροσκινῶ καὶ σοῦ φιλῶ τὸ χέρι.

Ὅτι ἀσεβάσεσας νὰ φύγης ἀπὸ ἐδώ, μοὶ ἔδωσες διὰ νὰ μόνω ἐδώ, ἐσηδὰ ἔτι ἀγαπᾶς, καὶ ἀφαντιάσου θέλεις ἐχεῖ τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἔγνοιαμου. ἐγὼ σ' ἄκουσα καθὼς σκύτοτα, σ' ἄκουσα καὶ ἐκάθησα καὶ ἀνέρασα καλὰ ἐν ὅσῳ ἤλθες ὁ κύριος χρηζόδας καὶ δι' αὐτὸ ἐδόξασα τὸν θεὸν καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσα νὰ σοῦ χαρήζῃ τὴν σοχὸν καὶ τιμημένον. καθὼς ἤλθα ὅμως ὁ Κ: Χ: μᾶς ἔκαμεν ὅτι χωρὶς δὲν ἐθαρέσαμεν ὥστε δὲν γνωρίζω τὸ σκοπὸ τοῦ ἀφάτου τοῦ. ἐγὼ μὲ τὸν νοῦμου ἔμεν ἀκόμα καὶ τὸ σόζομου ἀλλὰ μὲ δυλεὰ δὲν ἔμεν τίποτε. καὶ σοῖος ἔμεν; κανένας. ὅλοιμου οἱ σοχυνημαμένοι σκυτρόφοι καὶ ἐκεῖνοι ἐπὶ σὲ ἐδύλεπον καὶ τὸν χρηνοῦνα τὴν ἄφερα ἐδὼ καὶ τὴν ἔκαμεν ἀκλὴ ζρατεύτας, καὶ ἄλλη ζῶν ἐδεύρεσαν.

ἐγὼ ἀφάτεμου δὲν ἔμεν δυνατὸν νὰ καθέω πλέον ἐδώ, χωρὶς νὰ σὲ βλέω, ἀλλὰ θὰ ἔλθω αὐτὸ καὶ μὲ ὅλη τὴν σκυτρόφημου καὶ ἀγαπάσας νὰ σὲ βλέσομεν καλὸ, καὶ δὲ σάλιν κόφτομεν τὸ ντεφέκι καὶ τὸ κλάτω καὶ κυρεύνομεν καὶ συρκοκάζομεν μὲ τὴν χοιρὴν ἀδελφήμου καὶ τὰ σκυτρίδαμεν. ὅμως δὲ ἐλείζω ἐπὶ διὰ νὰ μᾶς κάμεν αὐτὸ τὸ μέρε ἄδικον.

ὅσον ἐζάθαμεν ἐδὼ ἐφύλαξα τὸ ἔρεζιον καὶ τὴν τιμήν σου, κάμνυντας τὴν δυλεὰ μου μὲ εἰρὴν καὶ προθυμίαν, καθὼς καὶ ὅσον ζεθὼ ἀκόμα θέλω τὸ φυλάξω. καὶ θέλω τὸ μάθα ἀπὸ σοχὴν καὶ ἐ μένα δὲν μένω νὰ τὸ βεβαιόσω.

ἐγὼ θὰ προσμένω ἕως νὰ γυρίσω ὁ ζρατεύτας νὰ μαζέψω τὴν ζωρίδας νὰ ζεκαρύσομεν, ὅθεν χρεύζαμεν καὶ ἔσηλα νὰ ἔλθω μὰ τὰ σκιάζεται ἀφαντιάσου. καὶ τότε ὅτι ὁρίζω ὁ σκυτέρας μου ἄς κάμω. καὶ τὰ σκιάζεται καὶ δύλεται

ὅλοι οἱ σκυτρόφοι μου μὲ σεράπονον σοχὸ τὸ καρδιάς τοῦ καὶ προσκυνῶ καὶ σεραπαγῶ τὸν θεὸν [illegible] ἐν ζωῇ.

ἕνα μόνον ἔχω ἀφάτεμου νὰ σάρω τὴν σεράδας τοῦ τὸν μοῦτον. ταῦτα μὲ σέβας βαθύτατον.

τῇ 16: Μαΐ 1879: ἄπα ὁ τασηνότατος δοῦλος καὶ ὑπός.

θὰ σάρω. [illegible]